

[Finansministeren.]

Også på dette punkt er der naturligvis en betydelig usikkerhed. Jeg tænker her bl. a. på, at hvor meget af det militære anlægsarbejde vi kan nå at gennemføre i det finansår, vi går ind i på tirsdag, er det naturligvis meget vanskeligt at bedømme med sikkerhed, men lad os altså antage, at udgifterne vil stige med godt 400 mill. kr.

Indtægterne vil på grund af større indtægter naturligvis automatisk stige for de direkte skatters vedkommende, og lægger vi hertil den foreslåede forhøjelse af værneskatten, må man antage, at dette vil indbringe en merindtægt på 150 mill. kr. eller lidt mere. Det vil med andre ord sige, at hvis forbrugsafgifterne indbringer samme provenu som i år, vil der være en merudgift på godt 400 mill. kr. og en merindtægt på godt 150 mill. kr., og det vil igen sige, at det reelle overskud, der har været i år af en størrelsesorden på 250 mill. kr., vil forsvinde. Der er en betydelig usikkerhedsmargin. Det kan let svinge 50 mill. kr. måske 100 mill. kr. til den ene eller den anden side, så usikre som udsigterne er, men i det store hele må man altså antage, at hvis man ikke forandrer det provenu, der kommer ind i forbrugsafgifter, vil resultatet blive, at vi stort set får balance, dog måske med udsigt til et mindre underskud.

Så spørger det ærede medlem: Hvad ligger nærmere i de udtalelser, jeg har fremsat med hensyn til overbudgettering? Det ærede medlem spurgte, hvor stort et overskud man sigtede mod, og om vi ville skaffe det ved nye skatter eller på anden måde. Derom vil jeg gerne sige følgende: i betragtning af det, jeg har sagt om usikkerheden i bedømmelsen af fremtiden, er det rimeligt, at vi afventer den endelige afklaring i arbejdsforhandlingerne, før vi tager endelig stilling. Der er også andre ting, der kommer til politisk forhandling i den kommende tid, men hvis mæglingsforslaget tænkes gennemført, således at lønudviklingen bliver den, mæglingsforslaget indebærer, og hvis de øvrige økonomiske forhold bliver omtrent, som det ser ud til i dag, har regeringen foreløbig tænkt sig en overbudgettering for det kommende finansår på omkring 200 mill. kr.

Det er klart, at dette tal må være genstand for nærmere overvejelse i den kommende tid, og det endelige tal må afhænge af den senest mulige bedømmelse af de økonomiske forhold. Jeg vil derfor ikke lægge mig fast på noget tal i dag.

Hvis man tænkte sig en overbudgettering stort set i denne størrelsesorden, vil det indebære en lidt mindre overbudgettering

i indeværende finansår, hvortil kommer, at den bundne opsparing næste år vil indbringe mindre, end den gør i år. Hvis vi tænker os, at den bundne opsparing ikke forlænges, vil den i næste finansår indbringe en rate på noget over 100 mill. kr., måske 115—120 mill. kr. mod de 200 mill. kr., der kommer ind i år. Nu indrømmer jeg, at en del af de 200 mill. kr. er fra selskaber og en del er blevet stående i banker og sparekasser, hvad der naturligvis formindsker effektiviteten.

Alt taget i betragtning betyder det, jeg her har skitseret, at hvis de økonomiske forhold bliver, som det ser ud til i dag, og betydelige forandringer ikke indtræffer i den nærmeste fremtid, så har vi tænkt os en finanspolitik, der er lidt lempeligere end den, der har været ført i indeværende finansår — det må den jo blive, hvis man fra en overbudgettering på omkring 250 mill. kr. går ned til lidt mindre, samtidig med at den bundne opsparing også bliver mindre.

Baggrunden for, at vi foreløbig har disse tanker, er naturligvis dels den betydelige forbedring, der har fundet sted i landets valutastilling, dels den lille stigning, der har været i arbejdsløsheden. På den anden side er det meget nødvendigt for os at skaffe os en valutareserve, således at vi kan imødegå kommende urolige perioder med nogenlunde tryghed. Derfor er det for tidligt at slappe tøjlerne væsentligt. Dette er også baggrunden for de finanspolitiske overvejelser, vi har anstillet indtil nu, og jeg tror, det er, hvad der fra regeringens side kan siges om disse ting i dag.

Når vi herefter ikke endeligt kan fastsætte beløbets størrelse, vil det også være for tidligt at tale nærmere om, gennem hvilke midler det skal nås, om det skal være nye skatter, besparelser eller forhøjelser af de bestående skatter, der skal være de finanspolitiske midler.

Med hensyn til overbudgetteringen fremsatte det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard visse betragtninger, gående ud på, at grænsen for skatterne var næt. Jeg synes, denne udtalelse har været fremsat så tit og for så forskellige skatteniveauer, at man efterhånden bliver skeptisk overfor en så traditionel udtalelse. Jeg erindrer det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaards udtalelser ved finanslovdebatten sidste efterår, hvor det ærede medlem — og iøvrigt også det ærede medlem hr. H. C. Hansen — bebrejdede regeringen, at vi tilsyneladende ikke vurderede vor økonomiske stilling tilstrækkelig alvorligt. Man udtalte bekymringer for den fremtidige valutaudvikling, specielt